

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XIII. Thomas Ruffus Neapolitanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

THOMAS RUFFUS NEAPO. LITANUS.

Thomas tit. S. Mariæ trans tyberim Cardinalis Ruffus Neapolitanus Episcopus Ferrariæ natus est Ann. 1663. 15. Septembris ex illustrissimâ Rufforum in regno Neapolitano familiâ. Est enimverò, cur regnum Neapolitanum longè felicissimum reputem, cum tot sydera, Christiano orbi benefica, inde exorta reperiam. Sola Campania, quæ rara unius ditionis laus, quatuor Pontifices Maximos, eosque sanctorum fastis adscriptos, enumerat, Soterem videlicet, Hormisdam, Silverium, & Honorium, quos veras denique Cæmpaniæ delicias jure meritissimo nuncupaveris. Urbs Beneventana progenit pontifices maximos Victorem II. & Gregorium VIII. Asculum in Apulia dedit Nicolaum IV. Regia denique Neapolitana urbs edidit præter Bonifacium V. Sanctis annumeratum, Urbanum VI. Bonifacium IX. Joannem XXII. Paulum IV. & Innocentium XII. Pignatellum. Si denique singulos sacre Romanæ Ecclesiæ Eminentissimos purpuratos, quos magnifica Parthenope in lucem edidit, enumerare vellem, vel sola penè innumerabilium virorum nomina, integrum librum conficerent. Nobis in uno hæsisse satis erit, ex quo ideam, quales denique reliqui fuerint, judiciò non aberraturò, capiemus. Est is Eminentissimus Cardinalis Thomas Ruffus Neapolitanus, venerandum principibus æquè ac civibus nomen, cum utrobique summum amorem sibi conciliavit. Quem certè omnium domina ac regina Ratio summum efformavit; & quandoquidem beneficiæ naturæ plurimum debet, usu tamen & exercitatione magis magisque crevit. Qui viriliter cuncta gerens, suavem tamen gravitati comitatem aspergit; Populi imprimis commoda tam sollicità curâ nunquam non promovere visus, ut princeps plane popularis habeatur. Amplam etiam Gazam, quam liberaliter astra indulserunt, tunc denique optimè collocatam reputat, dum vel ecclesiarum necessitates subsidium esflagitant, vel magnifica hospitalitas liberalitatem provocat, aut pauperum depressa fors misericordiam elicit. In suis officialibus ad veram justitiæ trutinam cuncta exigit; ea videlicet ulnâ, quâ justitia cuncta rite dispensat, rerum publicarum felicitatem dimensus. Demum inter bellorum turbida, & difficillima sacre reipublicæ tempora, cum suus unice esset, in neutram unquam partem, omnibus æqualis, inflecti se passus est, dignus, qui omnium favorem retulerit, cum cunctorum offensam providâ curâ princeps sagacissimus declinavit: planè cum ad pacem omnia referret, nullis discussam tempestatibus integerrimæ mentis quietem unquam vidit. Antequam ad sacre purpuræ honorem deveniret, apud Innocentium XII. summum Camerarium (quem mæstro di camerâ nuncupant,) agebat. Mox ob perspectam in exantlandis summis quibusvis negotiis prudentiam, ad magnum Hetruriæ principem Pontificius nuntius mittebatur, quem is insigni humanitate, & suavi facundia facillè in sui amorem unâ & admirationem trahebat. Iisdem artibus Florentinæ etiam nobilitatis studia facillè sibi conciliavit; nec minora plebis in eum studia ferebantur, quæ profusa in cunctos, egenos imprimis, liberalitas, promerebatur. Tot commendatum meritis Innocentius XII. Nicæ archiepiscopum dixit, ceu una pars orbis tanto viro non sufficeret, sed alterâ manu occidentem, orientem alterâ contingere deberet. Dicitur Nicæa Bithiniæ urbs est, ubi jamdum anno 325. œcumenicum Christiani orbis concilium celebrabatur, cui 325. episcopi, ex toto Christiano orbe collecti, interfu-

terfu-

terfuere. Eadem urbs insigni Christianorum principum socordiâ ann. 1340. in Turcarum manus venit, Tyrannorum aliquamdiu sedes facta, quæ Prius pietatis & sanctissimarum sanctionum domicilium fuerat. Hujus itaque urbis aliquando Archiepiscopus denominatus Eminentissimus Ruffus seriis procul dubio votis non semel suspiravit, ut ea princeps Bithinæ urbs facta sub tributo, & videns gentes ingressas sanctuarium suum è faucibus impiæ tyrannidis Eriperetur, & qualis ipse sacrorum rex esset, talis universus denique suus grex evaderet. Ann. 1706. decimo septimo Maii sacro purpuratorum collegio à Clemente XI. adlegebatur. Statim postea ingens rerum conversio in regno Neapolitano exorta est, Carolo III. ancillante fortunâ, & Marte decidente, illud regnum ad se attrahente; nec Eminentissimus noster purpuratus, utpote ex Neapolitanis dynastiis inter principes unus, quique paci omnia tribuebat, diu anceps hæsit, an novum regni possessorem suo in folio agnosceret, sed statim magna procerum comitante catervâ, Eminentissimum Cardinalem Grimanum, qui Casareis rebus summâ cum potestate in aulâ Romanâ præerat, adibat, sua erga novum regem, quem cœlum, fors dederant, obsequia contestaturus. Postea summus Pontifex in remunerandis hujus principis meritis totus fuit; cum enim summa quæque in eo perspiceret, regendisque unicè populis natum, ne unquam à sacræ reipublicæ negotiis tam vivida vis ingenii feriretur, eum Ann. 1709, suum legatum in Romaniolam destinabat. Ne quære, qua sui commendatione commissam provinciam administravit, cum nemo denique civium fuerit, qui non mitissimum ejus regimen perpetuum optavit. Ann. 1714. Wallachiæ principissa Cantacucena, cum gemino filio, quem crudelis fors sibi reliquum fecerat (nam maritus cum quatuor liberis masculis in publico Constantinopolitano foro tyranni jussu carnificis manu obtruncatus fuerat) Romam affugiens, ab Eminentissimo Purpurato, calamitatem etiam jacentem reverito, sapius opiparam habebatur. Apud eam Princeps religiosissimus nullam non operam impendit, ut principes filios, si quod minus ipsa vellet, à Græcorum erroribus abstractos, in Romanæ Ecclesiæ sinum ire permitteret, ut corpore magna sui parte capti, animarum libertatem consequerentur; ejus etiam rei spes aliqua facta dicitur; sed promissa græca scilicet fide exsoluta fuere. Eodem anno Carolum Albanum Clementis XI. Pontificis Maximi ex fratre Horatio non degenerem nepotem sacris connubii foederibus cum Theresia Borromæa lectissimâ principissâ conjunxit; quod quidem conjugium vel inde cœlo auspice initum videbatur, quod Carolus à sanctissimo patruo optima reipublicæ feliciter administrandæ principia hausisset; contra selectissima conjux Borromæorum sanctitatem, hæreditario veluti jure in se translata possideret. Ann. 1717. Eminentissimi Purpurati pastoralis sollicitudini episcopatus Ferrariensis demandatus est; ejus loci ecclesiam maximis suis expensis renovari, ac splendide exornari curabat; politioris etiam literaturæ eximius fautor, studiosæ juventutis seminarium largiter suppeditatis pecuniis illustrius reddidit; nec quicquam omisit, quod minus Ferrarienses intelligerent, hoc novo Episcopo suæ sibi felicitatis sydus exortum fuisse. Anno 1721. ab Innocentio XIII. Legatus Bonnoniam mittebatur; ibi iterum in eo excolendo nobilitatis æquè ac plebis studia miro consensu conspirarunt, cum nemo reperiretur, qui se ab ejus munificentia aut benefica dextra intactum sentiret. Statim ac in urbem intraverat, pretium carniæ, quod plus justo excreverat, in charorum sibi civium solamen diminui curavit. Cum etiam paucorum fordido quæstu frumenti caritas per urbem fieret, urbi laboranti de subvectionibus ex Romaniolâ & agro Ferrariensi faciendis, paternâ curâ prospexit. Idem publicas supplicationes per urbem Bonnoniensem indixit, deum exoraturus, ne pestifera lues, magnis stragibus miseram Massiliam exhauriens, in Italiam irreperet. Sordidis hominibus, & ad nihil denique natis, quam ut numerus essent, & fruges consumerent, Bonnoniensem urbem magna ex parte allevavit; sic rapinas & furta unâ sustulit, & civibus incolumitatem procuravit. Alearum lusum, quo divinum Numen horrendis blasphemis nunquam non ad gravissimam vindictam provocatur, sub gravissimarum pœnarum interminatione inhibuit. Denum in omnibus officialibus summam integritatem, & nullo emptibilem pretio fidem semper exquirebat, omni peculatu procul abesse jussit. Ann. 1721. ab Electione Innocentii XIII. Bonnoniam redux, è gestatoriâ sella casu præcipitatus, læsionem non modicam in facie excepit; ne tamen periculosus lapsus esset, superi viro, sacræ reipublicæ utilissimo, cœlestes videlicet Atlantes succollarunt. Ceterum Eminentissimus hic purpuratus Ordinis S. Basilii Protectorem & fautorem munificentissimum se exhibet, eos facillè alumnos paternâ curâ complexus, qui à terris avocatas cogitationes, in vitâ solitudinariâ astris unicè affigerent; nam Phœbus est, qui luceat omnibus: qui cuncta refocillando, solas steriles vitiorum herbas calore suo enecat.